

## **Alienation**

En gång var vi natur. Behovet att bli någonting fanns inte; redan från födseln var vi en del av en större helhet.

Vi var en del av solen och månens uppgångar, av stjärnbildernas rotationer och trädens uråldriga uppväxt.

Vi var människor i en långsamt skiftande och återfödande natur.

Vi var skapelsens krona. Om inte av Gud så av naturen.

Vi var och är en del av moder Gaias själ.

Vi var hennes ögon som studerade naturen,  
de allra högsta

Och högre kunde vi inte bli

Om vi så klättrade på de mäktigaste av berg eller slogs mot de starkaste av djur kunde vi inte bli annat än det vi redan var; inte högre, inte solar månar eller stjärnor. Blott människor.

Kanske rentav vår litenhet bekräftades och vår ödmjukhet mot naturens storhet inbäddades i våra medvetenden

generation

efter

generation

genom våra bravader

gentemot naturen

\*\*\*

Och i din kropp har du ett träd som inte kan slå rot genom asfaltens sprickor

Och i din kropp har du ett vilddjur som bryts ner av vardagar och fyrkantighet där all din adrenalin och dina instinkter är bortdomnade eller i bästa fall är schemalagda till ett träningspass, tre kvällar i veckan.

Och i din kropp har du en mäktig fågel inträngd i revbenens galler som slår mot bröstkorgens väggar. Den kan inte andas. Den kvävs i sin cell, i dina kläder, inburad, ofri och döendes skrikandes för att den vill att du skall lyssna.

Lyssna

Lyssna

Lyssna

Naturen kallar

Naturen kallar

Utom dig och inom dig

Den säger "se mig"

"se mig

innan det är

för sent"

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aberatio med Poeter.se id #9974 innehar upphovsrätten